

INALTA CURTE DE CASATIE SI JUSTITIE

SECTIA DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV SI FISCAL

DOSAR NR. 37955/3/2010

REVIZUIENT: DEDU C. ION

SOLUTIONAT PRIN DECIZIA NR. 1904 DIN 07.05.2015

DOMNULE PRESEDINTE,

Subsemnatul Dedu C. Ion cu domiciliul in Bucuresti, (...), pensionar militar cu gradul colonel in rezerva, fost ofiter superior in cadrul UM 0318 Bucuresti, structura centrala a Serviciului Roman de Informatii (SRI), in calitate de contestator in dosarul mai sus mentionat, in temeiul art. 21, alin (2) din Legea nr.544/2004 privind contenciosul administrativ, cu modificarile si completarile ulterioare, declar prezenta

REVIZUIRE

Impotriva **Deciziei nr. 1904/07.05.2015** pronuntate de catre Inalta Curte de Casatie si Justitie in dosarul mai sus rubricat, prin care va solicit schimbarea in tot/retractarea deciziei mentionate si reluarea judecatii/rejudecarea recursului ce a facut obiectul dosarului 37955/3/2010, cu privire la care Inalta Curte de Casatie si Justitie s-a pronuntat prin decizia pe care o atacam cu revizuire, in vederea pronuntarii unei noi hotarari temeinice si legale.

MOTIVE:

Motivele de drept al prezentei cereri de revizuire sunt urmatoarele:

- Art. 21, alin. (2) din Legea nr. 554/2004 a contenciosului administrativ referitor la pronuntarea hotararilor ramase definitive si irevocabile prin incalcarea principiului prioritatii dreptului comunitar, reglementat de art. 148, alin. (2) coroborat cu art. 20, alin. (2) din Constitutia Romaniei; si

DEZVOLTAREA SI ARGUMENTAREA MOTIVELOR DE REVIZUIRE

Prevederile art. 21, alin. (2) din Legea nr. 554/2004 a contenciosului administrativ permit atacarea hotararilor ramase definitive si irevocabile in cazul in care acestea au fost pronuntate cu incalcarea principiului prioritatii dreptului comunitar. Doctrina europeana semnaleaza existenta a trei ordini juridice distincte, generate de normele nationale, normele comunitare si normele cuprinse in CEDO, intre care se stabilesc relatii complexe generate de necesitatea aplicarii lor simultane. Interpretarea si aplicarea celor trei tipuri de norme trebuie facuta de catre judecatorul cauzei cu respectarea principiului de interpretare si aplicare consacrat de Curtea de la Luxemburg, in sensul primordialitatii dreptului comunitar.

Legiuitorul nostru constitutional a consacrat aceasta ordine de prioritate si sub aspectul prioritatii dreptului comunitar si sub cel al prioritatii dreptului tratatelor referitoare la drepturile fundamentale ale omului, ordine de prioritate care a fost preluata si in reglementarea motivului special de revizuire prevazut in art. 21, alin. (2) din Legea nr. 554/2004.

Astfel, art. 148, alin. (2) din Constitutie statueaza ca, urmare a aderarii Romaniei, prevederile tratatelor constitutive ale Uniunii Europene, precum si celelalte reglementari comunitare cu caracter obligatoriu au prioritate fata de dispozitiile contrare din legile interne, cu respectarea prevederilor tratatului de aderare.

In plus, art. 20, alin. (2) din Legea fundamentala mentioneaza ca, in situatia in care exista neconcordanțe intre pactele si tratatele privitoare la drepturile fundamentale ale omului, la care Romania este parte, si legile interne, au prioritate reglementarile internationale.

In materia contenciosului administrativ, judecatorul national nu trebuie sa manifeste reticenta in aplicarea regulilor comunitare, mai ales ca datorita faptului ca respectarea drepturilor fundamentale individuale face parte integranta din principiile generale de drept comunitar. Un argument juridic in plus in sprijinul acestei afirmatii este reprezentat de faptul ca instanta de la Luxemburg realizeaza o selectie a drepturilor fundamentale consacrate de CEDO si vegheaza la asigurarea compatibilitatii lor cu ordinea juridica comunitara. De asemenea, aceeasi autoritate jurisdictionala europeana urmareste respectarea drepturilor aflate in discutie de catre state, cu ocazia aplicarii de catre acestea a dreptului comunitar.

In concret, avand in vedere prevederile art. 21, alin. (2) din Legea nr. 554/2004, prezentam in continuare normele de drept comunitar si normele cuprinse in Conventia Europeana a Drepturilor Omului (in continuare CEDO) care au fost ignorate de catre instanta de recurs in analiza juridica pe care a facut-o cu ocazia pronuntarii hotararii pe care o atacam cu revizuire. Vom motiva incalcarea fiecărei norme CEDO si de drept comunitar, inclusiv prin referire la jurisprudenta europeana in materie.

Pentru evitarea oricarui dubiu si pentru a inlatura orice discutie care ar putea fi antamata de catre instanta de revizuire cu privire la invocarea nerespectarii normelor de drept european in cauza de fata, mentionam ca aceasta nerespectare a fost invocata de catre subsemnatul in toate fazele procesuale, respectiv fond si recurs, dar nici instanta de fond si nici cea de recurs nu au tinut cont de aceste norme si nu s-a raportat la acestea in cursul analizei premergatoare pronuntarii fiecarei hotarari si nu a facut nici macar o simpla asertiune referitoare la incidenta sau aplicabilitatea acestor norme in cauza de fata, ignorand total solicitarile mele in legatura cu incalcarea acestor norme de drept european.

Fac aceasta precizare deoarece consideram ca legea, atat cea interna, cat si cea comunitara, este aplicabila apriori si nu doar la solicitarea justitiabilului, iar instanta nationala este obligata sa cunoasca si sa aplice legea europeana incidenta in materia care guverneaza cauza dedusa judecatii in virtutea prioritatii dreptului european, independent daca a fost solicitat sau nu de catre justitiabil (in caz contrar principiul prioritatii dreptului european este lipsit de efecte), facem precizarea ca nerespectarea normelor de drept european a fost invocata si sustinuta de catre noi in toate fazele procesuale anterioare, aceasta precizare fiind facuta pentru a evita orice discutii s-ar putea naste in legatura cu aceasta chestiune.

De altfel, jurisprudenta conventionala/comunitara releva faptul ca „In ceea ce priveste, in continuare, consecintele care trebuie deduse de instanta nationala dintr-un conflict intre dispozitiile dreptului national si drepturile garantate de carta, rezulta dintr-o jurisprudenta constanta ca instanta nationala care trebuie sa aplice, in cadrul competentei sale, dispozitiile dreptului Uniunii are obligatia de a asigura efectul deplin al acestor norme, inlaturand, daca este necesar, din oficiu aplicarea oricarei dispozitii contrare a legislatiei nationale, chiar ulterioara, fara a fi necesar sa solicite sau sa astepte inlaturarea prealabila a acesteia pe cale legislativa sau prin orice alt procedeu constitutional (Hotararea din 9 martie 1978, Simmenthal, 106/77, Rec., p. 629, punctele 21 si 24, Hotararea din 19 noiembrie 2009, Filipiak, C-314/08, Rep., p. I-11049, punctul 81, precum si Hotararea din 22 iunie 2010, Melki si Abdeli, C-188/10 si C-189/10, Rep., p. I-5667, punctul 43).”

In cele ce urmeaza, identificam si motivam pe larg incalcarea normelor de drept european care sunt incidente in cauza dedusa judecatii. Astfel, hotararea pronuntata de catre instanta de recurs incalca urmatoarele norme de drept european:

- **Art. 5 din CEDO referitor la dreptul la libertate si la siguranta;**
- **Art. 6 din CEDO referitor la dreptul la un proces echitabil;**
- **Art. 7 din CEDO referitor la principiul „nicio pedeapsa fara lege”;**

- **Art. 8 din CEDO referitor la dreptul la respectarea vietii private si de familie;**
- **Art. 18 din CEDO referitor la limitarea folosirilor restrangerilor drepturilor;**
- **Art. 57 privind rezervele;**
- **Art. 2 din Protocolul nr. 4 la CEDO privind libertatea de circulatie;**
- **Art. 21 din Tratatul privind functionarea Uniunii Europene (TFUE) referitor la dreptul de libera circulatie si sedere pe teritoriul statelor membre consacrat oricarui cetatean al Uniunii Europene;**
- **Art. 1 din Carta Drepturilor Fundamentale a Uniunii Europene (CDFUE) privind inviolabilitatea demnitatii umane;**
- **Art. 6 din Carta Drepturilor Fundamentale a Uniunii Europene privind dreptul la libertate si la siguranta;**
- **Art. 7 din Carta Drepturilor Fundamentale a Uniunii Europene privind dreptul la respectarea vietii private si de familie;**
- **Art. 41 din Carta Drepturilor Fundamentale a Uniunii Europene privind dreptul la buna administrare.**
- **Art. 45 din Carta Drepturilor Fundamentale a Uniunii Europene privind dreptul de circulatie si de sedere;**
- **Art. 47 din Carta Drepturilor Fundamentale a Uniunii Europene privind dreptul la o cale de atac eficienta si la un proces echitabil;**
- **Art. 48 din Carta Drepturilor Fundamentale a Uniunii Europene privind prezumtia de nevinovatie si dreptul la aparare;**
- **Art. 52 din Carta Drepturilor Fundamentale a Uniunii Europene privind intinderea si interpretarea drepturilor si principiilor.**

Pentru eficienta demersului argumentativ si pentru facilitarea parcurgerii argumentelor si a referintelor catre textele legale invocate, vom grupa pe categorii incalcarile drepturilor mentionate, astfel:

- **Incalcarea dreptului la un proces echitabil: art. 6 din CEDO si art. 41, art. 47 si art. 48 din CDFUE;**

- **Incalcarea principiilor privind restrangerea drepturilor: art. 7 din CEDO, art. 18 din CEDO, art. 57 din CEDO si art. 52 din CDFUE;**
- **Incalcarea dreptului la demnitate, libertate si siguranta: art. 5 din CEDO si art. 1 si art. 6 din CDFUE;**
- **Incalcarea dreptului privind libertatea de circulatie: art. 2 din Protocolul 4 la CEDO, art. 45 din CDFUE si art. 21 din TFUE;**

Incalcarea dreptului la respectarea vietii private si de familie: art. 8 din CEDO si art. 7 din CDFUE.

In cele de mai jos vom trata fiecare categorie in parte si vom prezenta motivele pentru care consideram ca aceste categorii de drepturi consacrate si garantate la nivel european au fost incalcate de catre instanta de recurs in judecarea caii de atac.

Astfel, **in ceea ce priveste prima categorie, incalcarea dreptului la un proces echitabil, art. 6 din CEDO** prevede ca „*orice persoana are dreptul la judecarea cauzei sale in mod echitabil, in mod public si in termen rezonabil, de catre o instanta independenta si impartiala, instituita de lege, care va hotari fie asupra incalcarii drepturilor si obligatiilor sale cu caracter civil, fie asupra temeiniciei oricarei acuzatii in materie penala indreptate impotriva sa*”. **Art. 41 din CDFUE** prevede ca „*orice persoana are dreptul de a beneficia, in ce priveste problemele sale, de un tratament impartial, echitabil si intr-un termen rezonabil din partea institutiilor, organelor, oficiilor si agentiilor Uniunii*” iar acest drept include, in principal, „*dreptul oricarei persoane de acces la dosarul propriu, cu respectarea intereselor legitime legate de confidentialitate si de secretul profesional si comercial*” si „*obligatia administratiei de a-si motiva deciziile*”. **Art. 47 din CDFUE** prevede ca „*Orice persoana ale carei drepturi si libertati garantate de dreptul Uniunii sunt incalcate are dreptul la o cale de atac eficienta in fata unei instante judecatoresti ...*” si „*... are dreptul la un proces echitabil, public si intr-un termen rezonabil, in fata unei instante judecatoresti independente si impartiale ...*”. **Art. 48 din CDFUE** prevede ca „*oricarei persoane acuzate ii este garantata respectarea dreptului la aparare*”.

Avand in vedere textele normative citate, desprindem urmatoarele garantii conferite justitiabililor unui stat membru, deci inclusiv subsemnatului, care se traduc in veritabile obligatii in sarcina autoritatii judecatoresti care este investita cu judecarea cauzei subsemnatului si in sarcina institutiei publice care emite decizii administrative, dupa cum urmeaza:

- *Instantele investite cu judecarea fondului si a recursului trebuiau sa asigure subsemnatului un proces echitabil, public si sa-l solutioneze intr-un termen rezonabil;*

- *Instantele judecatoresti trebuiau sa fie independente si impartiale;*
- *Instantele judecatoresti trebuiau sa asigure subsemnatului accesul la documentele din dosar, documente care au fost clasificate in mod nelegitim si care trebuiau declassificate;*
- *Instantele judecatoresti trebuiau sa verifice nerespectarea obligatiei institutiei emitente a actelor administrative atacate de subsemnatul cu privire la motivarea acestora, motivare care lipseste, atat in fapt (nu sunt prezentate faptele ilegale comise de subsemnatul), cat si in drept (nu sunt precizate temeiurile de lege in baza carora mi s-au aplicat sanctiunile, respectiv eliberarea din functie, punerea la dispozitie si consemnarea 9 zile) etc.*

Vom demonstra in cele de mai jos cum aceste obligatii au fost incalcate de o maniera evidenta.

Invederam instantei urmatoarele:

- in primul rand, a fost solicitat ca instanta de fond sa judece in sedinta secreta, potrivit art. 121, alin. (2), pentru a facilita deoalarea continutului documentelor secretizate si pentru a pastra si garanta limitele de acces la astfel de informatii numai partilor implicate. Instanta nu s-a pronuntat in niciun fel cu privire la solicitarea noastra si nici instanta de recurs nu a emis vreo opinie cu privire la acest motiv de recurs, respectiv cu privire la ignorarea acestui aspect de catre prima instanta, cu atat mai mult cu cat subsemnatul nu puteam sa imi formulez eventuale aparari sau sa produc probe in instanta/sedinta publica de judecata, intrucat conform legii informatiilor clasificate pe care au sustinut-o vehement paratii/intimati, intrucat si eu eram tinut, in aceeasi masura invocata si de cei in cauza, de nedivulgarea secretul de stat (aspectele au fost detaliate de catre subsemnatul in cererea de contestatie, recurs si in toate documentele depuse la dosarul cauzei);
- in al doilea rand, a fost solicitat sa se declassifice documentele ce au legatura cu cauza, documente care au fost clasificate de catre SRI fara a exista o baza legala pentru clasificarea acestor documente si, mai mult chiar cu incalcarea flagranta a drepturilor si libertatilor fundamentale ale cetateanului.

Astfel, potrivit art. 4 din Legea nr. 182/2002 privind protectia informatiilor clasificate, principalele obiective ale informatiilor clasificate sunt: (i) protejarea informatiilor clasificate impotriva actiunilor de spionaj, compromitere sau acces neautorizat, alterarii sau modificarii continutului acestora, precum si impotriva sabotajelor ori distrugerilor neautorizate si (ii) realizarea securitatii sistemelor informatice si de transmitere a informatiilor clasificate. Potrivit art. 15 din aceeași lege, informatiile clasificate se definesc ca fiind informatiile, datele, documentele de interes pentru securitatea

nationala, care, datorita nivelurilor de importanta si consecintelor care s-ar produce ca urmare a dezvaluirii sau diseminarii neautorizate, trebuie sa fie protejate. Clasele de secretizare sunt: secrete de stat (informatii care privesc securitatea nationala, prin a caror divulgare se pot prejudicia siguranta nationala si apararea tarii) si secrete de serviciu (prin a caror divulgare pot fi prejudiciate persoanele juridice de drept public sau privat). De asemenea, potrivit art. 24, alin. (5) din aceeași lege, este interzisa clasificarea ca secrete de stat a informatiilor, datelor sau documentelor in scopul ascunderii incalcarilor legii, erorilor administrative, limitarii accesului la informatiile de interes public, restrangerii ilegale a exercitiului unor drepturi ale vreunei persoane sau lezării altor interese legitime.

Prin urmare, in masura in care niste documente emenate de la o autoritate de stat nu se incadreaza in definitia prevazuta de lege sau in cazul in care clasificarea respectivelor documente ar ascunde incalcare a legii, erorile administrative sau ar restrange ilegal exercitiul unor drepturi si interese legitime, **respectiv documentele nu pot face parte din categoria documentelor clasificate.** Este si cazul documentelor contestate de catre subsemnatul, emise de catre SRI, cat si a celorlalte documente depuse la dosar de catre SRI, intrucat acestea sunt documente care vizeaza raporturi de munca si nu privesc in niciun fel securitatea nationala. Astfel, cele doua acte administrative nu fac parte din documentele operative necesare activitatii de informatii pentru realizarea sigurantei nationale intrucat nu indeplinesc conditiile impuse de legislatia aplicabila astfel: nu se pot incadra in dispozitiile art. 17 lit. f) si g) din Legea nr. 182/2002 privind protectia informatiilor clasificate deoarece nu au legatura cu activitatea de informatii pentru realizarea sigurantei nationale, intrucat, conform Legii nr.51/1991 privind siguranta nationala a Romaniei, prin siguranta nationala a Romaniei se intelege starea de legalitate, de echilibru si de stabilitate sociala, economica si politica necesara existentei si dezvoltarii statului national roman, ca stat suveran, unitar, independent si indivizibil, mentinerii ordinii de drept, precum si climatului de exercitare neingradita a drepturilor, libertatilor si indatoririlor fundamentale ale cetatenilor, potrivit principiilor si normelor democratice statornicite prin Constitutie. In baza legii nr. 14/1992 privind organizarea si functionarea Serviciului Roman de Informatii se specifica la art.2 ca Serviciul Roman de Informatii organizeaza si executa activitati pentru culegerea, verificarea si valorificarea informatiilor necesare cunoasterii, prevenirii si contracararii oricaror actiuni care constituie, potrivit legii, amenintari la adresa sigurantei nationale a Romaniei. **Din coroborarea textelor de lege invocate anterior se poate deduce logic faptul ca cele doua acte administrative contestate de catre subsemnatul in dosarul nr. 37955/3/2010, nu pot intra sub protectia clasificarii intrucat nu au legatura cu activitatea de informatii si nu vizeaza sfera sigurantei nationale.**

In consecinta, actele supuse contestatiei sunt documente administrative, fara caracter operativ, in sensul legii, care nu ar fi trebuit sa fie clasificate pentru ca orice persoana indreptatita sau afectata intr-un drept al sau sa poata sa le prezinte in instanta si sa se prevaleze de continutul acestora fara ingradiri, astfel ca a fost incalcat dreptul la un proces echitabil, respectiv dreptul la o procedura contradictorie ce inseamna, in principiu, posibilitatea ca partile sa aiba cunostinta si sa comenteze cu privire la toate dovezile aduse sau observatii depuse, cu scopul de a influenta decizia instantei (**vezi KS v. Finlanda , nr. 29346/95 , § 21, 31 mai 2001**, sens in care subsemnatul am fost impiedicat sa am acces la documentele secrete depuse in instanta si chiar la raspunsul interogatoriilor administrate public prin aprobarea instantei de fond, atat in fond cat si in recurs, unde instanta de recurs nu a facut nici o diligenta legala de desecretizare a raspunsului interogatoriilor solicitate in cauza (*a se vedea cazul KS v. Finlanda, Kerojärvi v Finlanda hotarârea din 19 iulie 1995, § 42; Nideröst-Huber v hotarârea Elvetia din 18 februarie 1997 § 24, precum și Hotarârea Kuopila v Finlanda din 27 aprilie 2000 § 3 7, cazul Mirilashvili v. Rusia)*).

In sensul acestei concluzii exista si jurisprudenta interna referitoare la declasificarea dosarelor, i.e. sentinta civila a Tribunalului Brasov in dosarul nr. 2840/62/2008 prin care s-a admis cererea reclamantului de a obliga Inspectoratul de Politie al Judetului Covasna sa declasifice toate informatiile din dosarul tatalui sau si sa i-l puna la dispozitie in vederea studierii.

De asemenea, exista si jurisprudenta CEDO in domeniul acesta, i.e. *Cauza Bucur si Toma vs Romania*, unde Curtea a retinut urmatoarele:

- Adunarea Parlamentara considera ca protectia legitima a secretelor de stat nu trebuie sa devina un pretext pentru a restrange in mod nejustificat libertatea de exprimare sau de informare, cooperarea stiintifica internationala si activitatea avocailor si a altor aparatori ai drepturilor omului;
- legislatia privind secretul de stat, inclusiv listele de informatii secrete care ar putea servi ca temelie pentru urmarirea penala, trebuie sa fie clara si, in primul rand, publica. Ordinele secrete in masura sa justifice raspunderea penala nu pot fi considerate compatibile cu normele juridice ale Consiliului Europei si ar trebui sa fie abrogate in toate statele membre;
- *instantele ar trebui sa vegheze la garantarea caracterului echitabil al proceselor acordand o atentie deosebita principiului egalitatii armelor intre Ministerul Public si aparare;*

- **Curtea considera ca interesul general pentru divulgarea unor informatii privind actiuni nelegale in cadrul SRI este atat de important intr-o societate democratica incat depaseste interesul de a mentine increderea publicului in aceasta institutie. Curtea reaminteste in acest sens ca o discutie libera privind problemele de interes public este esentiala intr-un stat democratic si este important ca cetatenii sa nu fie descurajati sa se pronunte asupra unor astfel de probleme.**

SRI si reprezentantii legali ai acestuia au determinat impiedicarea subsemnatului de a depune, in mod public si transparent in instanta, prin secretizare ilegala a documentelor contestate in cauza, pentru justa evaluare in cadrul unui proces public si echitabil conform Constitutiei Romaniei si jurisprudentei CEDO (art.6, alin.1 CEDO), coroborat cu obstructionarea sau ingradirea actului de justitie prin nefundamentarea secretizarii actelor contestate, prin limitarea raspunsului judecatorului in raport cu cererile si apararile formulate de parti (cele ale SRI fiind clasificate), intrucat judecatorul a fost constrans sa nu utilizeze in mod public documentele secrete ale SRI, depuse in instanta, dar nu la dosarul public al cauzei si, astfel, sa nu faca referire publica la ele (vezi raspunsul SRI clasificat la interogatoriile aprobate public ca probe in dosar dar ignorate in sentinta data la fond dar si in decizia de recurs), **astfel fiind incalcate dispozitiile constitutionale, jurisprudenta CEDO si, nu in ultimul rand, prevederile art.24 si art. 33 din Legea nr.182/2002.**

De altfel, este de neinteles ce interese de stat sunt prejudiciate prin declassificarea documentelor contestate si care au puterea unor acte administrative individuale emanate de la un "serviciu organizat specializat in domeniul informatiilor privitoare la siguranta nationala a Romaniei", opozabile subsemnatului si care au determinat modificari ale raporturilor de serviciu, inclusiv ale drepturilor si libertatilor protejate constitutional, cu atat mai mult cu cat SRI si reprezentantii sai legali sunt obligati sa justifice in instanta ca informatiile solicitate se incadreaza in exceptiile prevazute de lege. Deci, ar fi trebui sa se dovedeasca de catre intimati care sunt prejudiciile sau daunele grave aduse securitatii nationale prin divulgarea sau desecretizarea acestora. De altfel, CEDO a argumentat: "pericolul arbitrarului apare cu deosebita claritate atunci cand o autoritate isi exercita in secret atributiile" – paragraful 55 din cauza Rotaru vs. Romania. De interes este si precizarea CEDO din Cauza Geleri impotriva Romaniei, Curtea Europeana a Drepturilor Omului, Publicata in Monitorul Oficial nr. 404/2012 - M. Of. 404 / 18 iunie 2012, la art 34: "In orice caz, inainte de orice analiza pentru a verifica daca masura era "necesara intr-o societate democratica", Curtea reaminteste principiul in temeiul caruia orice persoana care face obiectul unei masuri intemeiate pe motive de siguranta nationala trebuie sa aiba garantii impotriva caracterului arbitrar. Acesta trebuie, mai ales, sa aiba posibilitatea de a solicita controlul masurii in litigiu.

de catre un organ independent si impartial, competent sa analizeze toate problemele pertinente de fapt si de drept, pentru a se pronunta cu privire la legalitatea masurii si pentru a sanctiona un eventual abuz al autoritatilor. In fata acestui organ de control, persoana in cauza trebuie sa beneficieze de o procedura contradictorie pentru a-si putea prezenta punctul de vedere si a contesta argumentele autoritatilor (Al-Nashif impotriva Bulgariei, nr. 50.963/99, pct. 123-124, 20 iulie 2002).”

O alta chestiune de legalitate cu caracter de principiu de drept european pe care instanta de recurs a ignorat-o a fost aceea a invocarii afectarii principiului egalitatii armelor si a procesului echitabil generate de clasificarea de catre SRI a documentelor din cauza care ma priveste si de interzicerea accesului la aceste documente. Practic, atat procesul in prima instanta, cat si cel din recurs, au fost in totalitate netransparente, intrucat judecatorii nu au solicitat declassificarea documentelor care au facut obiectul cauzei, aducandu-se ingerinte atat dreptului meu la un proces echitabil, cat si dreptului meu la aparare. Mai mult, au fost relevate si invocate suspiciuni rezonabile cu privire la un conflict de interese in care SRI s-ar fi aflat, prin reprezentantii sai parati, in derularea procesului meu, intrucat judecatorul cauzei este detinator de certificat ORNISS, iar eliberarea certificatelor ORNISS este subordonata unui aviz de securitate din partea SRI, deci cu semnarea si aprobarea concreta a reprezentantilor conducerii SRI, care au si calitatea de parati/intimati in cauza data. Se poate concluziona ca independenta judecatorului este pusa sub semnul intrebării atat timp cat activitatea procesuala in cazul dosarului subsemnatului a fost conditionata strict, la solicitarea expresa a paratului, de existenta unui complet judecatoresc detinator al documentelor de acces la acte si materiale clasificate, al carui aviz de securitate a fost emis de catre SRI si conferit printr-un document validat de catre ORNISS.

Ca atare, ingerinta directa a autoritatilor publice SRI si ORNISS in acordarea certificatului de securitate pentru acces la documente clasificate judecatorului desemnat in dosarul cauzei, a generat conditii reale si concrete de conflict de interese si inechitate in judecarea corecta si nepartinitoare a cauzei supuse atentiei, ridicand suspiciuni privitor la independenta si impartialitatea magistratului impusa de art. 6 paragraf. 1 din Conventia Europeana a drepturilor Omului si jurisprudenta relevanta a instantei europene (a se vedea cauza Prepelita c. Moldovei cererea nr. 2914/02 - din 23 septembrie 2008, art.23).

O alta limitare indusa actiunii subsemnatului a fost in legatura cu fazele de judecata unde nu s-au respectat principiile contradictorialitatii, oralitatii, nemijlocirii, legalitatii si loialitatii in administrarea probelor. In acest sens, nu ni s-a pus in vedere de catre instanta de fond sa facem observatii sau sa punem concluzii in legatura cu documentele depuse in secret de catre SRI in cauza, cu atat mai mult cu cat nu am avut acces la acestea. De altfel, in urma interogatoriului meu depus si aprobat de catre judecator, reiterez ca nu am avut

acces la raspunsurile paratilor, acestea fiind clasificate la randul lor, fara drept si contrar legii, fara ca subsemnatul sa fi fost informat de acest fapt de catre judecator pe parcursul fazelor procesuale, respectiv fara nicio motivare in drept cu privire la motivele si legalitatea actiunii paratilor in secretizarea raspunsurilor la interogatoriu, situatie de natura a aduce ingerinte grave si directe in modul de respectare a principiilor "egalitatii de arme" si "contradictorialitatii".

Instanta de recurs a omis sa faca referire concreta la probele administrate de subsemnatul si nu a tinut cont de aceste probe, in special de cele referitoare la interogatoriile paratilor si audierea martorului propus de catre subsemnatul, cu atat mai mult cu cat insusi judecatorul le-a aprobat prin incheierea din 19.06.2012, fila 119 din dosar unde relevanta este precizarea "Curtea, dupa, deliberare, apreciaza ca, proba cu interogatoriul este utila solutionarii cauzei, astfel ca o incuvinteaza, desprinde filele 68 – 79 din dosar, reprezentand interogatoriile pentru parati si le comunica ...punandu-i in vedere acestuia sa raspunda in scris si sa depuna raspunsul la dosar conform art. 222 si urmatoarele C.pr.c.". Deci, **instanta de recurs, pe langa faptul ca nu mi-a permis accesul la probele din dosar sub motivul clasificarii acestora, fara sa aprecieze asupra legalitatii clasificarii acestor documente, nu a facut aprecieri cu privire la decizia de excludere a anumitor probe, respectiv nu a indicat motivele pentru care au fost inlaturate aceste probe sau in ce masura aceste motive ar fi legale**, in speta data, cu precadere cele legate de inlaturarea **probelor referitoare la interogatoriile acceptate si transmise paratilor de judecatorul de fond, cu toate ca a avut loc dezbaterea asupra admisibilitatii si utilitatii acestor probe, iar rezultatele acestora, raspunsurile paratilor nu au fost comunicate in sedinta publica si nici precizate rezultatele obtinute**. Mai mult, se poate constata ca filele 68-79 ce reprezinta intrebarile puse partilor sub forma interogatoriului nu se regasesc in dosarul cauzei, iar **instanta de recurs nu s-a aplecat asupra faptului ca filele corespunzatoare si raspunsurile paratilor nu sunt atasate la dosar, desi proba cu interogatoriul fusese admisa ca fiind utila**. Desi am depus la dosarul cauzei interogatorii pentru toti paratii, iar consilierul juridic al SRI nu reprezenta si paratii persoane fizice, instanta a inmanat acestuia toate interogatoriile, fara a tine seama de lipsa calitatii de reprezentant a consilierului juridic al SRI in cazul persoanelor fizice parate. Nici asupra acestei chestiuni nu s-a aplecat instanta de recurs, ignorand probatoriul de la dosar.

In ceea ce priveste **cea de-a doua categorie, Incalcarea principiilor privind restrangerea drepturilor, art. 7, alin. 1 din CEDO** prevede ca „*nimeni nu poate fi condamnat pentru o inactiune sau omisiune care, in momentul savarsirii, nu constituia o infractiune potrivit dreptului national sau international.*” **Art. 18 din CEDO** prevede ca „*restrictiile care, in termenii prezentei Conventii, sunt aduse respectivelor drepturi si libertati,*

nu pot fi aplicate decat in scopul pentru care ele au fost prevazute.” Art. 57 din CEDO prevede ca „orice stat, in momentul semnarii prezentei Conventiei sau al depunerii instrumentului sau de ratificare, poate sa formuleze o rezerva in legatura cu o dispozitie anume a Conventiei, in masura in care o lege atunci in vigoare pe teritoriul sau nu este conforma cu aceasta dispozitie ... Orice rezerva emisa conform prezentului articol necesita o scurta expunere privind legea in cauza.” Art. 52 din CDFUE prevede ca „orice restrangere a exercitiului drepturilor si libertatilor recunoscute prin prezenta Carta trebuie sa fie prevazuta de lege si sa respecte substanta acestor drepturi si libertati. Prin respectarea principiului proportionalitatii, pot fi impuse restrangeri numai in cazul in care acestea sunt necesare si numai daca raspund efectiv obiectivelor de interes general recunoscute de Uniune sau necesitatii protejarii drepturilor si libertatilor celorlalti.”

Din normele de drept european anterior expuse se desprind urmatoarele obligatii in sarcina autoritatilor statelor membre care aplica legea si care se supun legii, in cazul nostru instantelor si SRI ca autoritate de stat:

- *Restrangerea exercitiului drepturilor si libertatilor fundamentale prevazute in CEDO si CDFUE (e.g. libertate si siguranta, viata privata si de familie, domiciliu etc) nu poate fi facuta decat prin lege si cu respectarea principiului proportionalitatii;*
- *Restrangerea drepturilor si libertatilor nu poate fi aplicata decat in scopul in care a fost prevazuta in legea de restrangere; in cazul in care nu exista lege de restrangere, nu exista scop si, deci, restrangerea nu poate fi aplicata;*
- *Rezerva pe care un stat semnatar o face cu privire la CEDO trebuie sa fie fundamentata, iar legea interna care contravine normelor CEDO trebuie sa fie prezentata si explicitata prin raportarea la necesitatea mentinerii ei.*

Vom demonstra in cele de urmeaza cum restrangerea exercitiului drepturilor si libertatilor mele fundamentale protejate atat la nivel european, cat si constitutional national, a fost facuta cu incalcarea obligatiilor statuate de normele anterior mentionate.

In baza Ordinului AP II nr. 0365/07.08.2009 am fost eliberat din functia detinuta de sef sector in cadrul UM 0318 – Bucuresti si am fost pus la dispozitia comandantului unitatii respective, fara a se preciza perioada punerii mele la dispozitie, continutul acestei masuri si modalitatea de executare si temeiul legal al punerii la dispozitie. In data de 08.04.2010 mi s-a aplicat sanctiunea disciplinara „consemnare 9 zile” prin comunicarea nr. 019032/07.04.2010, fara a se preciza continutul masurii, modalitatea de executare si temeiul

legal care descrie modalitatea de executare, indicandu-se doar art. 33 din Legea nr. 80/1995 care era abrogat implicit. In fapt, am executat o zi de consemnare prin executarea de activitati pana la ora 20, iar restul timpului prin interzicerea parasirii domiciliului personal. Ulterior, din data de 14.05.2010, am mai executat restul de 8 zile consemnare prin derularea de activitati pana la orele 16 in cadrul unitatii, intr-un loc izolat, iar restul timpului, deci dupa orele 17 si pana a doua zi de dimineata, cand plecam la serviciu orele 07, prin interzicerea parasirii domiciliului personal.

Sunt mai multe aspecte de nelegalitate, atat prin raportare la legislatia interna, cat si prin raportare la normele europene enuntate mai sus, ce pot fi enuntate in acest context faptic:

- *Sanctiunea consemnarii era abrogata implicit la momentul la care mi-a fost aplicata;*
- *Sanctiunea consemnarii prin modul de aplicare stabilit de conducerea SRI prin actul emis, imbraca forma de executare a arestului la domiciliu, care, de asemenea, nu exista in legislatie la momentul respectiv;*
- *Sanctiunile privative de libertate, in speta data interzicerea parasirii domiciliului dar si a locului de munca, nu pot fi dispuse decat in baza unei legi si de catre judecator la propunerea procurorului, ceea ce nu s-a intamplat in cazul meu;*
- *Sanctiunile privative de libertate trebuie sa fie prevazute in lege si nu in reglementari de nivel inferior legii, ceea ce nu a fost respectat in cazul meu (vezi Decizia CCR nr.17 din 21 ianuarie 2015 asupra obiectiei de neconstitutionalitate a dispozitiilor Legii privind securitatea cibernetica a Romaniei);*
- *Rezerva pe care Statul Roman a facut-o cu ocazia adoptarii CEDO, mentinand aplicarea dispozitiilor art. 1 din Decretul nr. 976/1968 cu conditia ca durata privarii de libertate sa nu depaseasca in total 2 luni pe an, nu respecta prevederile CEDO privind rezervele, intrucat nu s-a facut si o explicitare a legii aflate in conflict cu prevederile CEDO si nu s-a motivat necesitatea mentinerii acesteia; este clar ca arestul pentru militari constituia o privare de libertate care nu putea fi mentinuta in sistemul legislativ roman odata cu aderarea la UE; in acelasi fel, nici consemnarea nu putea sa supravietuiasca, fiind tot o sanctiune privativa de libertate avand acelasi continut ca si arestul pentru militari sau arestul la domiciliu;*

Abrogarea implicita cu privire la sanctiunea consemnarii a fost realizata prin Legea nr. 354/2004 pentru retragerea rezervei anterior enuntata;

- *Solutia pronuntata de catre instanta a fost data in baza unor prevederi legale abrogate, sanctiunea disciplinara "consemnare" fiind abrogata tacit la data aplicarii acesteia subsemnatului. Pe acest fond, daca sanctiunea consemnarii era abrogata la data aplicarii acesteia, rezulta ca subsemnatul am fost lipsit de libertate fara a exista un temei legal, ceea ce aduce o atingere vadita a mai multor drepturi si libertati fundamentale ale subsemnatului, consacrate atat constitutional, cat si la nivel CEDO si CDFUE.*

In sprijinul acestei concluzii aducem si raspunsul Ministerului Apararii Nationale nr. 38b/23.05.2014 care precizeaza in clar ca art. 2 din Legea nr. 354/2004 prevede in mod expres faptul ca dispozitiile Decretului Consiliului de Stat nr. 976/1968 privind sanctiunea disciplinara cu arest pentru militari sunt si raman abrogate, iar prevederea referitoare la consemnare de la art. 33 din Legea nr. 80/1995 a fost considerata abrogata tacit, in virtutea contradictorialitatii a doua texte legislative aparute la date diferite si in virtutea principiului ierarhiei actelor normative. De asemenea, prevederea referitoare la consemnare a fost eliminata prin Legea nr. 53/2011 pentru modificarea Legii nr. 80/1995, iar Regulamentul disciplinei militare aprobat in martie 2009 prin ordin al ministrului de resort, respectiv cel aflat in vigoare la acest moment nu mai prevedea/prevede consemnarea ca sanctiune militara disciplinara privativa de libertate.

Tot in sprijinul criticilor referitoare la incalcarea drepturilor si libertatilor mele fundamentale aducem si raspunsul Ministrului Justitiei in urma rezultatului inspectiei judiciare desfasurate in cauza mea, raspuns identificat sub nr.SG 4526/19.09.2014 (document depus ca proba in instanta de recurs), in care se fac o serie de constatari dupa cum urmeaza:

- *"in cuprinsul hotararii (n.n. pronuntata de Curtea de Apel Bucuresti in dosarul nr. 37955/3/2010) nu au fost analizate apararile reclamantului, se recunoaste un abuz exercitat asupra drepturilor si libertatilor fundamentale ale reclamantului, in conditiile in care instanta ar fi trebuit sa se sesizeze din oficiu cu privire la incalcarea drepturilor reclamantului, au fost apreciate ca legale actele administrative emise de conducerea Serviciului Roman de Informatii, aspect ce vine in contradictie cu probele administrate in cauza de reclamant."*
- *"Instanta si-a intemeiat solutia pe documente clasificate, la care reclamantul nu a avut acces, fiind pus astfel intr-o situatie de discriminare procesuala. Mai mult, se apreciaza ca exista suspiciuni cu privire la independenta si impartialitatea judecatorului cauzei, avand in vedere ca acesta detine certificat ORNISS, care a fost validat de paratul Serviciul Roman de Informatii si care ii asigura accesul la*

informatiile clasificate, la care reclamantul nu a avut acces. Desi s-a incuviintat proba cu interogatoriul paratilor, instanta nu a staruit in administrarea acesteia.”

- *“Un aspect apreciat ca fiind de o gravitate deosebita este acela ca instanta nu a retinut ca sanctiunea disciplinara “consemnare” era abrogata la data aplicarii acesteia reclamantului, atat prin Constitutie, cat si prin Legea nr. 345/2004.”*

Instanta de recurs nu a facut o analiza comprehensibila referitoare la incalcarea drepturilor si libertatilor fundamentale ale subsemnatului prin aplicarea sanctiunii disciplinare respective „consemnare 9 zile” - privativa de libertate prin continutul sau nelagal stabilit si a aplicata de conducerea SRI si, nu a sesizat urmatoarele aspecte semnalate in cererea de recurs:

- *Instanta de recurs nu a analizat si solutionat situatia referitoare la faptul ca instanta de fond nu a analizat nelegalitatea Comunicarii nr. 019032/07.04.2010 referitoare la aplicarea sanctiunii disciplinare – consemnare 9 zile, din prisma legislatiei nationale si comunitare, respectiv jurisprudenta CEDO si, mai mult reitereaza faptul ca “restul de 8 zile de consemnare se vor executa in perioada 14.05-21.05.2010, vizeaza tot executarea sanctiunii si nu legalitatea acestuia” (fila 176 dosar, pag 12 alin.5).*
- *Instanta de recurs nu a constatat ca sanctiunea disciplinara „consemnare” era abrogata inca din anul 2004 si ea nu se mai aplica;*
- *De asemenea, instanta de recurs nu a observat ca dispozitiile regulamentului disciplinei militare RG 3/2000 (act existent de pe vremea comunismului, actualizat si completat si dupa revolutie – a se vedea Decizia CCR 282/1997) privitoare la arest, respectiv consemnare au fost abrogate in luna martie 2009 prin Ordinul MapN nr.26/2009 pentru aprobarea Regulamentului disciplinei militare si, chiar inainte de abrogarea acestora, **ofiterilor cu grad de colonel si superior acestui grad nu li se putea aplica aceasta sanctiune, fiind exceptati.***
- *instanta de recurs a ignorat situatia de fapt pe care am invocat-o cu privire la sanctiunea „consemnare 9 zile” care mi-a fost aplicata si care, prin modul in care a fost aplicata si executata, a fost in realitate un arest la domiciliu, neaplicabil in Romania la aceea data (a se vedea adresa nr. 1456/247/III-5/2009 referitoare la Recursul in interesul legii, declarat de procurorul general al Parchetului de pe langa Inalta Curte de Casatie si Justitie, in vederea stabilirii solutiei ce trebuie data de catre instanta in cazul solicitarii deducerii arestului la domiciliu executat in strainatate, aplicarea dispozitiilor art.18 din Legea nr.302/2004, respectiv Decizia ICCJ nr. 22 din 12 octombrie 2009, in tematica anterior enuntata) ingradindu-mi-se dreptul la libera*

circulatie, viata familiala etc., iar prin Legea nr. 345/2004 prevederile privind arestul pentru militari au fost abrogate.

- *instanta de recurs nu a sesizat inconsistenta de aplicare a sanctiunii „punerii la dispozitie” a subsemnatului si lipsa de corelare cu ipotezele legale care permit o astfel de punere la dispozitie; de asemenea, nu a sesizat faptul ca nu exista un continut definit legal al acestei sanctiuni si nici o modalitate de aplicare a acesteia, fapt care o face nelegala in circumstantele date.*

Instanta de recurs nu a analizat si nici nu s-a pronuntat cu privire la inexistenta unui text de lege in baza caruia mi s-a aplicat sanctiunea disciplinara privativa de libertate „consemnare 9 zile” si nici cu privire la continutul acestei sanctiuni si modalitatea de aplicare a acesteia si care este textul de lege care le prevede.

Instanta nu a raspuns cum si de ce s-a aplicat sanctiunea disciplinara „consemnare”, care este o sanctiune privativa de libertate, in conditiile in care, prin Legea nr. 345/2004, Romania a retras rezerva formulata la art. 5 din Conventia pentru apararea drepturilor omului si a libertatilor fundamentale, rezerva introdusa prin art 4 din Legea nr.30/1994, iar la art. 2 din aceasta lege precizandu-se clar ca dispozitiile Decretului Consiliului de Stat nr. 976/1968 privind sanctiunea disciplinara cu arest pentru militari sunt si raman abrogate, iar prevederea referitoare la consemnare de la art. 33 din Legea nr. 80/1995 a fost considerata abrogata tacit.

De asemenea, instanta nu a apreciat din punct de vedere al dispozitiilor legale si constitutionale asupra modalitatii de aplicare si executare a sanctiunii „consemnare” care mi-a fost pusa in sarcina, respectiv retinerea mea in unitate si apoi interzicerea parasirii domiciliului pe perioada consemnarii (nu are voie sa paraseasca....) si nu a realizat/constientizat ca, in fapt, aceasta modalitate de executare, reprezinta un evident arest la domiciliu, si nu motiveaza cum s-a putut aplica, in fapt si in drept, aceasta masura privativa de libertate, in conditiile in care arestul la domiciliu nu era reglementat in lege, iar aceasta masura a fost dispusa de un organ de stat (SRI) fara atributii in domeniul propunerii si aplicarii masurilor privative de libertate, aceste masuri fiind doar in sfera de competenta a procurorilor, sub avizarea judecatorilor. In cazul subsemnatului, aceasta **sanctiune a fost autoreglementata, ulterior emiterii ordinului de aplicare a ei, in luna mai 2010, prin ordin al Directorului SRI**, iar reglementarea aplicarii sanctiunii “consemnare” contine elemente preluate identic din textul art. 48 din fostul RG 3/2000, regulament abrogat si el in martie 2009. **Introducerea sanctiunii „consemnare”, care este o sanctiune privativa de libertate, printr-un ordin al Directorului SRI, in conditiile in care masurile privative de**

libertate nu pot fi reglementate decat prin lege organica, apare in vadita contradictie cu obligatiile pe care Statul Roman si le-a asumat prin adoptarea CEDO si CDFUE.

Instanta de recurs a ignorat faptul ca, prin modalitatea concreta de executare a sanctiunii „consemnare 9 zile” care mi-a fost aplicata, am executat practic, un arest la domiciliu, fapt consemnat chiar de SRI in documentele depuse la dosarul cauzei. Prin urmare, este evident ca sanctiunea consemnarii este echivalenta, din punctul de vedere al continutului si manierei de executare, cu masura arestului la domiciliu, ambele fiind sanctiuni privative de libertate.

In sensul acesta este si jurisprudenta CEDO (a se vedea cauzele *Mancini vs Italia*, *Lavents vs Letonia*), care considera ca arestul la domiciliu este o masura privativa de libertate. In acelasi sens, Curtea Europeana a Drepturilor Omului considera ca afectarea unui cadru militar la o unitate disciplinara constituie o masura privativa de libertate care incalca art. 5 din CEDO (a se vedea cauza Engel si altii vs Olanda din 8 iunie 1976).

Acelasi lucru l-a retinut si Curtea Constitutionala prin Decizia nr. 650/2014, care prezinta expres coordonatele definitorii ale arestului la domiciliu, coordonate care releva exact modul in care am executat eu sanctiunea „consemnare 9 zile” impusa de catre SRI. Atfel, Curtea retine ca „*atat in cazul arestului la domiciliu, cat si in cazul arestului preventiv inculpatul este obligat, pe durata luarii masurilor, sa se afle intr-un loc anume desemnat. Astfel, Curtea constata ca, din perspectiva naturii/substantei, masura preventiva a arestului la domiciliu este similara cu cea a arestului preventiv*”. „*Spre deosebire de masura arestului preventiv, care determina plasarea persoanei in cauza intr-un centru de arestare preventiva, fiind izolat si supus unei supravegheri permanente, **masura arestului la domiciliu are ca efect ramanerea persoanei in cauza la domiciliul personal, in prezenta propriei familii. Cu toate acestea, parasirea incintei propriului domiciliu nu poate fi realizata decat pentru prezentarea in fata organelor judiciare, la chemarea acestora, iar pentru alte motive doar daca judecatorul de drepturi si libertati, judecatorul de camera preliminar sau instanta de judecata, prin incheiere, i-a permis acest lucru. Din aceasta perspectiva, Curtea apreciaza ca, din modul de reglementare a masurii arestului la domiciliu, aceasta reprezinta o afectare a drepturilor persoanei care, prin intensitate si modul de aplicare/de punere in executare, afecteaza libertatea persoanei, avand caracteristicile unei privari de libertate.*** De asemenea, Curtea Constitutionala, prin **Decizia nr. 361/7.05.2015**, facand o analiza asupra continutului legal al institutiei arestului la domiciliu, apreciaza ca aceasta masura preventiva constituie o ingerinta in dreptul fundamental la libertatea individuala, constituind, in fapt, o masura intruziva ce poate afecta si alte drepturi si libertati fundamentale, respectiv libera circulatie, viata intima, familiala si privata, dreptul la munca si la protectia sociala a muncii, libertatea economica si alte activitati similare.

Mai mult, Curtea Constitutională reține și **Hotărârea CEDO din 6 noiembrie 1980, pronunțată în cauza *Guzzardi vs Italia*** (paragrafele 93 și 95), potrivit căreia privarea de libertate poate îmbrăca diverse forme, nu întotdeauna asemănătoare cu închisoarea, acestea fiind necesare a fi evaluate nu din perspectiva formei, ci a conținutului, cum ar fi obligația de a sta într-un spațiu limitat, izolarea de societate și de familie, încetarea îndeplinirii îndatoririlor oficiale, imposibilitatea contactului liber cu diferite categorii de persoane. Cu alte cuvinte, Curtea Constitutională arată, făcând apel și la jurisprudența CEDO în materie, faptul că măsurile privative de libertate trebuie analizate din perspectiva conținutului și că, în urma unei astfel de analize, măsura arestului la domiciliu este o măsură privativă de libertate care încalcă drepturi și libertăți fundamentale, în condițiile în care reglementarea unei asemenea măsuri încalcă principiul proporționalității și pe acela al ierarhiei actelor normative. De altfel, art. 222 din Noul Cod de Procedură Penală a și fost declarat neconstituțional de către Curte.

Facând apel la structura raționamentului Curții și analizând conținutul măsurii disciplinare care mi-a fost aplicată, respectiv „consemnare 9 zile”, timp în care am fost blocat în unitate și mi s-a interzis părăsirea domiciliului (mai ales, cu atât mai agravant, în zilele libere constituționale de sâmbătă și duminică când interdicția era totală de a nu părăsi domiciliul personal timp de 24 ore din 24 ore, spre deosebire de zilele lucrătoare), constatam că sub raportul conținutului și al modalității de executare, „consemnarea” echivalează cu „arestul la domiciliu”. **Prin urmare, efectele acestei măsuri trebuie tratate în același fel, respectiv ca producând ingerințe grave în exercitarea drepturilor și libertăților fundamentale consacrate atât de Constituție, cât și de CEDO și CDFUE.**

Mai mult, această măsură a „consemnării” nici măcar nu beneficia și nu beneficiază de o reglementare printr-o lege organică, ba mai mult chiar și dispozițiile din acte de reglementare cu caracter inferior legii (i.e. Regulamentul militar) fuseseră abrogate în privința „consemnării” și nu respecta nici principiul proporționalității restrângerii exercitiului drepturilor anterior menționate, această măsură fiind aplicată arbitrar, nefiind limitată în timp și nefiind definită în lege. Confuzia este și mai mare întrucât chiar instanța de recurs în mod flagrant greșit a reținut în motivarea deciziei că pentru sancțiunea disciplinară consemnare 9 zile, aplicată în baza art. 33 din Legea nr.80/1995 (pag.13 și 19 din decizia 1904/2015), sunt incidente „dispozițiile art.77 alin.(5) din Legea nr.188/1999 care prevăd că sancțiunile disciplinare se aplică în termen de 1 an de la data sesizării comisiei de disciplină dar nu mai târziu de 2 ani de la data săvârșirii abaterii. În raport de aceste dispoziții, de faptul că sesierea s-a făcut prin ordinul AP II 0300/29.06.2009, astfel cum a arătat și recurentul, de data aplicării sancțiunii disciplinare „consemnare” la 07.04.2010, nu se poate reține prescrierea dreptului de a aplica sancțiunea”. Analizând logic textul de lege invocat de instanța de recurs în mod eronat sau „deliberat”, se observă clar că Legea nr.188/1999, în

art.77, alin.3, nu are dispozitii cu privire la aplicarea sanctiunii disciplinare consemnare pentru functionari publici, sens in care nu se poate aplica altei legi speciale etc... aspect care indica in mod evident faptul ca in drept aplicarea sanctiunii consemnare 9 zile la aproximativ 9 luni de la sesizarea ei conducerii SRI nu avea temei de legalitate si, deci, dreptul de aplicare era prescris legal, contrar asertiunii instantei de recurs. De altfel, prin Ordinul DSRI nr.S/1163/15.06.2008 in art.14, alin.(1) prevede ca in termen de 30 de zile de la data luarii la cunostinta de savarsirea faptelor sanctionate conducatorii in drept au obligatia aplicarii sanctiunii disciplinare propuse si aprobate, aspect de drept prevazut si in Legea nr.53/2003, dar si in HG nr.1344/2007 1999 privind normele de organizare si functionare a comisiilor de disciplina, act emis in temeiul art. 108 din Constitutia Romaniei, republicata, si al art. 79 alin. (5) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul functionarilor publici, republicata, unde se prevede in „art. 50 (1) In termen de 10 zile calendaristice de la data primirii raportului comisiei de disciplina, persoana care are competenta legala de a aplica sanctiunea disciplinara va emite actul administrativ de sanctionare”. In cazul nostru conducerea SRI a primit Raportul nr.01165097/03.08.2009, deci ar fi trebuit in oricare situatie legala sa aplice sanctiunea propusa sau modificata in cel mult 30 zile, deci cel mult pana la sfarsitul lunii septembrie nu in aprilie 2010, cum gresit/eronat a retinut in recurs, completul de judecatori din cadrul ICCJ.

Concluzia absolut fireasca este ca, aplicarea acestei sanctiuni „consemnare 9 zile” in sarcina subsemnatului de catre SRI, pe langa faptul ca nu are suport legal in dreptul intern, aduce si atingeri grave drepturilor si libertatilor fundamentale garantate prin CEDO si CDFUE.

In ceea ce priveste **incalcarea drepturilor incadrate la ultimele categorii de mai sus, art. 5 din CEDO** prevede ca „Orice persoana are dreptul la libertate si la siguranta. Nimeni nu poate fi lipsit de libertatea sa, cu exceptia urmatoarelor cazuri si potrivit cailor legale ... Orice persoana, victima a unei arestari sau detineri in conditii contrare dispozitiilor acestui articol, are dreptul la reparatii”. **Art. 1 din CDFUE** prevede: „Deminitatea umana este inviolabila. Aceasta trebuie respectata si protejata”. **Art. 6 din CDFUE** prevede: „Orice persoana are dreptul la libertate si la siguranta”. **Art. 2 din Protocolul 4 la CEDO** prevede: „Oricine se gaseste in mod legal pe teritoriul unui stat are dreptul sa circule in mod liber si sa-si aleaga in mod liber resedinta sa. Orice persoana este libera sa paraseasca orice tara, inclusiv pe a sa. Exercitarea acestor drepturi nu poate face obiectul altor restrangeri decat acelea care, prevazute de lege, constituie masuri necesare intr-o societate democratica pentru securitatea nationala, siguranta publica, mentinerea ordinii publice, prevenirea faptelor penale, protectia sanatatii sau a moralei, ori pentru protejarea drepturilor si libertatilor altora.” **Art. 45 din CDFUE** prevede: „Orice cetatean al Uniunii are dreptul de circulatie si de sedere libera pe teritoriul statelor membre.” **Art. 21 din TFUE** prevede: „Orice

cetatean al Uniunii are dreptul de circulatie si de sedere pe teritoriul statelor membre ...” Art. 8 din CEDO prevede: „Orice persoana are dreptul la respectarea vietii sale private si de familie, a domiciliului sau si a corespondentei sale. Nu este admis amestecul unei autoritati publice in exercitarea acestui drept, decat in masura in care acesta este prevazut de lege si constituie, intr-o societate democratica, o masura necesara pentru securitatea nationala, siguranta publica ...” Art. 7 din CDFUE prevede: „Orice persoana are dreptul la respectarea vietii private si de familie, a domiciliului si a secretului comunicatiilor”.

Din anterior citatele norme de drept european rezulta urmatoarele obligatii in sarcina statelor membre, implicit a autoritatilor judiciare si a celorlalte autoritati publice romane implicate in speta de fata, inclusiv SRI, obligatii menite sa protejeze drepturile si libertatile fundamentale ale cetatenilor statelor membre, inclusiv ale subsemnatului:

- *obligatia de a nu lipsi de libertate o persoana decat in cazurile si in conditiile limitativ si proportional prevazute de lege ca act normativ de rang primar;*
- *obligatia de a acorda despagubiri persoanei care este lipsita de libertate cu incalcarea conditiilor mentionate;*
- *obligatia de a nu afecta demnitatea umana si dreptul la libera circulatie si sedere pe teritoriul oricarui stat, exceptie facand doar situatiile de siguranta si securitate nationala, ordine publica, fapte penale si doar daca sunt prevazute expres in lege ca act normativ de rang primar;*
- *obligatia de a nu afecta viata privata si de familie, domiciliul si secretul comunicatiilor, cu prevederea expresa in lege a situatiilor de exceptie.*

Avand in vedere caracterul nelegal si privativ de libertate al sanctiunii „consemnare 9 zile” care mi-a fost aplicata, devine evidenta si incalcarea obligatiilor prevazute mai sus, obligatii de protejare a drepturilor mele referitoare la libera circulatie, domiciliu, viata intima si familiala, demnitate umana.

In fapt, aplicarea sanctiunii “consemnare 9 zile”, pe care am executat-o in doua etape de timp diferite (in unitate, in timpul programului legal de lucru si la domiciliul meu, in fara programului legal de munca, in timpul liber), pentru zona de timp liber al subsemnatului mi-a fost afectata, in special in zilele libee de sambata si duminica, **contrar ordinii de drept, libertatea de a trai si de a actiona conform vointei si intereselor mele si ale familiei, fiind pus, totodata, in imposibilitatea de a-mi desfasura normal viata** in perioada de timp de “consemnare la domiciliu”, fiind blocat, prin ordin administrativ, la domiciliu si in imposibilitate de a ma deplasa liber, cu teama ca, daca nu voi respecta acel ordin, mi se

putea pricinui un rau de catre conducerea ierarhica, dupa cum fusesem amenintat implicit, cu toata opozitia mea in scris si verbala.

De altfel, in doctrina si jurisprudenta CEDO s-a aratat ca intre privarea de libertate si restrangerea libertatii de miscare nu exista decat o diferenta de intensitate, nu de natura sau de esenta, iar notiunea de "libertate" in sensul Conventiei si al reglementarilor constitutionale, a fost perceputa in acceptiunea sa clasica, adica libertatea fizica a persoanei de a pleca si de a veni, de a se deplasa in mod liber, fara constrangeri sau ingerinte arbitrare ale autoritatilor publice in dreptul sau la libertate.

Astfel, scopul protectiei Articolului 5 depaseste simpla privare de libertate in sensul clasic al cuvintului si nu acopera exclusiv privarea fizica de libertate prin detentie (*Creanga v. Romania [GC]*, § 92; *Engel and Others v. the Netherlands*, § 58). Diferenta intre interdictia de libera circulatie (Articolul 2 din Protocolul nr. 4) si privarea de libertate (Articolul 5 § 1) este una de nivelul de intensitate si nu de natura masurii ori substanta acesteia (*Guzzardi v. Italy*, § 93; *Rantsev v. Cyprus and Russia*, § 314; *Stanev v. Bulgaria [GC]*, § 115). Privarea de libertate nu este limitata la sensul clasic al detentiei urmare a arestului ori pedepsei penale cu privare libertate, si poate lua alte forme (*Guzzardi v. Italy*, § 95). Curtea Europeana nu este tinuta de calificarea privarii de libertate data de instantele nationale si apreciaza aceasta notiune in mod autonom (*H.L. v. the United Kingdom*, § 90; *H.M. v. Switzerland*, §§ 30 and 48; *Creanga v. Romania [GC]*, § 92). Atunci cind este indicat un element de privare de libertate care cade in sfera de aplicabilitate a Articolului 5 § 1 chiar si o durata scurta a perioadei nu exclude aceasta aplicabilitate (*Rantsev v. Cyprus and Russia*, § 317; *Iskandarov v. Russia*, § 140), chiar si situatii cind exista o element coercitiv de exercitiu a puterii publice la perchezitie si stoparea pentru control este un element indicativ al aplicabilitatii (*Gillan and Quinton v. the United Kingdom*, § 57; *Shimovolos v. Russia*, § 50; *Brega and Others v. Moldova*, § 43). **Protectia impotriva privarii de libertate arbitrare este un element primordial al Conventiei care nu poate fi subminat chiar si in situatii cind persoana se dezice de exercitiu acestui drept** (*Vagrancy cases v. Belgium*) ori atunci cind persoana nu este deplin capabila sa-si exercite discernamintul si consimte la privarea de libertate (*H.L. v. the United Kingdom*, § 90; *Stanev v. Bulgaria [GC]*, § 119). Astfel, articolul 5 instituie prezumptia libertatii de care trebuie sa fie tinut cont pe parcursul intregii proceduri de privare de libertate. Logica Articolului 5 presupune ca orice privare de libertate, chiar si in situatii expres stipulate la § 1, trebuie sa fie una legala, cu alte cuvinte trebuie sa fie conforma unor norme de lege clare, previzibile si accesibile (*Kurt v. Turkey*, § 125; *Anguelova v. Bulgaria*, § 154) Ilegalitatea privarii de libertate in mod automat conduce la incalcarea intregului set de garantii ale Articolului 5 si examinarea caracterului motivat sau justificat nu mai este in continuare necesara. Acest principiu include dupa sine si obligativitatea existentei, de regula a unui "mandat judecatoresc" in baza caruia detentia este autorizata (*Bozano v. France*, § 55). Chiar daca exista anumite vicii in acest mandat judecatoresc aceasta nu conduce in mod automat la incalcarea principiului legalitatii (*Ječius v. Lithuania*, § 68; *Benham v. the United Kingdom*, §§ 42-47), dar totusi poate constitui alte tipuri de incalcare ale Articolului 5. Regula "mandatului judecatoresc" implica ca acest mandat trebuie sa fie motivat in modul corespunzator, in lipsa oricarei justificari existenta unei simple dispozitii ale instantei poate sa ridice

probleme de legalitate (*Levinta (2) v. Moldova, Danalachi v. Moldova*) sau chiar sa conduca la concluzia unei detentii arbitrare (*Stašaitis v. Lithuania, §§ 66-67, Khudoyorov v. Russia, § 157*).

In fapt si in drept limitarea exercitiului la libertatea individuala, libera circulatie, viata intima, familiala si privata ar fi trebuit sa aiba loc intr-o maniera clara, previzibila si lipsita de echivoc, specificata printr-o lege sau printr-un text de act normativ opozabil, astfel incat sa fie indepartata eventualitatea arbitrariului sau abuzului autoritatii in acest domeniu, in speta a SRI.

Reclam faptul ca nu a existat o reprezentare clara a normei juridice interne aplicabile in materia sanctiunilor disciplinare, ca urmare a ambiguitatii acesteia, astfel incat cadrele militare din SRI sa isi adapteze conduita interna si sa prevada consecintele ce decurg din nerespectarea acestora. In acest sens este si **jurisprudenta Curtii Europene a Drepturilor Omului**, care, de exemplu, **in cauza Rotaru impotriva Romaniei, din anul 2000**, a statuat ca “o norma este previzibila numai atunci cand este redactata cu suficienta precizie, in asa fel incat sa permita oricarei persoane- care, la nevoie, poate apela la consultanta de specialitate- sa isi corecteze conduita”, iar in cauza Sunday Times contra Regatului Unit, 1979, a decis ca “...cetateanul trebuie sa dispuna de informatii suficiente asupra normelor juridice aplicabile intr-un caz dat si sa fie capabil sa prevada, intr-o masura rezonabila, consecintele care pot aparea dintr-un act determinat.”

Concluzia care rezulta ca efect al argumentelor prezentate este aceea ca actul prin care mi s-a aplicat sanctiunea disciplinara „consemnare 9 zile” este in contradictie cu prevederile relevante din CEDO, CDFUE si TFUE, fiindu-mi incalcate drepturile si libertatile fundamentale invocate, iar aplicarea conforma a normelor de drept european ar fi impus anularea respectivelor acte pe care le-am contestat.

Pentru toate considerentele invocate in cuprinsul prezentei, va solicit admiterea cererii de revizuire asa cum a fost formulata, retractarea deciziei pronuntate in recurs, rejudecarea recursului si modificarea sentintei recurate in sensul celor solicitate de mine.

In drept, ne intemeiem prezenta actiune pe dispozitiile art. 21 alin. (2) din Legea nr. 554/2004 si, pe dispozitiile relevante ale dreptului UE respectiv art. 2 si 6 din Tratul privind Uniunea Europeana si cele cuprinse in Carta drepturilor fundamentale, sens in care satul roman are astfel protectia asigurata pe doua paliere: prin Conventia Europeana a Drepturilor Omului, semnata la Roma la 4 noiembrie 1950, si, mai nou, prin Carta Drepturilor Fundamentale a Uniunii Europene .

In probatiune, solicitam administrarea probei cu inscrisuri, precum si a oricaror alte mijloace de proba a caror necesitate ar reiesi din dezbateri.

Intocmit in 8 exmplare pentru fiecare parte din proces.

Cu stima,

Col. (r) **Ion Dedu**

Data

29.06.2015

DOMNULUI PRESEDINTE AL INALTEI CURTI DE CASATIE SI JUSTITIE

LumeaJustitiei.ro